



Cvrsvs Philosophicvs

Arriaga, Rodrigo de

Antverpiæ, 1632

Sect. IX. Quæ accidentia poßit habere vtrobique corpus existens in duobus locis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95614)

133 dem: quia nulla est talis reproductionis necessitas. Pro quo aduerte, hos etiam docere, tunc ibi in corpore produci nouam virtualitatem, realiter tamen identitatem. Sed hanc milles reiici tamquam imperceptibilem, & viam ad omnem distinctionem realem negandam. Ratio à priori, cur talis reproductio non requiratur, est, quia poni in duobus locis, nihil aliud est, quam accipere duas vocationes: sicut si diuinitus acciperet duos calores vt octo; ad hoc autem quid est necessarium, vt subiectum reproducat? Fufius de hoc egi Disputatione III. de Eucharistia, à num. 8.

SECTIO IX.

*Quæ accidentia possit habere vtrobiq;
corpus existens in duobus locis.*

ALIIQA sunt accidentia corporis alligata essentialiter huic spatio, scilicet hoc vbi, actio & vnio illius; & hæc non possunt poni in duobus locis, quantumuis eorum subiectum in pluribus ponatur. Quæstio igitur est de his formis accidentalibus & substantialibus, quæ absoluuntur à loco, de quibus quarimus, an necessario, vel saltem connaturaliter debeant poni, vbi cumque fuerit eorum subiectum.

PRIMA CONCLUSIO. Idem corpus quantumuis ponatur in duplici loco, non potest naturaliter habere accidentia contraria in gradibus intensis, non secus ac si esset præcisè in vnicò loco. Probatur, quia incapacitas ad ea accidentia prouenit ex contrarietate eorum, aut ex defectu virtutis ex parte subiecti; hæc autem contrarietas non tollitur per duas præsentias, ergo ratione illarum non habet virtutem vt possit recipere accidentia contraria. Præterea, duæ vocationes non augent vires subiecti, quia Petrum v. g. esse in duobus locis, non facit illud esse duplex subiectum, sed idem cum duplici formâ vocationis, ergo non facit, vt ille habeat maiorem virtutem quam antea aut accidentia minorem contrarietatem inter se; sicut licet ponerentur diuinitus in Petro duæ formæ contrariæ, calor v. g. & frigus in summo, non ideo augerentur eius vires in ordine ad accidentia opposita. Rationem à priori hanc ego reddo, quia vbiatio non est virtus, nec ratio formalis ad recipiendam albedinem vel frigus v. g. ergo eò quod vbiatio multiplicetur, nõ additur virtus ad plura accidentia caloris, &c. Sicut quia color non est virtus calefaciendi, licet Deus infinitos colores homini adderet, non ideo esset magis calefactiuus. Vnde infero, quantumuis applicaretur ei subiecto in vnâ parte summus calor, in aliâ summum frigus, non ideo in vnâ summè calefaciendum, in aliâ summè infrigidandum; sed illa duo agentia attemperanda, non secus ac si passum solum in vno loco existeret, & ibi illa duo applicarentur, vnde produceretur in eo subiecto vtrobiq; calor & frigus vt quatuor.

135 Hæc Conclusio à fortiori intelligenda est de actibus odij & amoris, assensus & dissensus circa idem obiectum, qui magis repugnant inter se quam calor & frigus, vt infra ostendetur. Vtremus hæc Conclusio intelligenda est de duplici motu locali, quem simul non potest habere corpus illud existens in duplici loco: licet enim, eò

quod moueretur in duplici loco, nõ haberet plura vbi, quam si quiesceret, quia tamen ipsum non conseruat illa duo vbi, sed alterum illorum, aliud verò conseruatur à solo Deo supernaturaliter, non potest vtrumque pro suo libitu deperdere, & commutare, sed præcisè illud quod naturaliter ab ipso conseruatur; ideoque etsi duo agentia extrinseca violenter illud corpus vellent in vtroque loco mouere, non magis possent, quam si simul me hic vellent duo homines mouere motibus contrariis, vnus ad Orientem, alter ad Occidentem, quod naturaliter est impossibile.

SECUNDA CONCLUSIO. De potentia absolutâ 136 potest Petrus in duobus locis habere omnia accidentia opposita, quæ simul potest habere si præcisè esset in vno. Hæc est certissima, quia esse in duplici loco, sicut non auget, iuxta suprà dicta, virtutem subiecti, ita nec minuit; & sicut subiectum potest in duobus locis poni, ita & forma.

TERTIA CONCLUSIO. Non potest de potentia absolutâ Petrus hic odio habere aliquod obiectum, & illud Romæ amare, hic assentiri, & dissentiri Romæ: & suppono, hos assensus nec de potentia absolutâ posse simul coniungi cum Petro in vnicò loco. Hæc est contra nonnullos, censentes, diuersitatem locorum æquivalere diuersitati temporis, ac proinde sicut diuersis temporibus potest quis amare & odio habere idem obiectum, assentiri & dissentiri illi, ita etiam posse in diuersis locis in vno peccare, in alio dolere de peccato, &c. quia non sunt contradictoria, hic amare & Romæ non amare, ergo neque hic amare & Romæ odio habere.

Vt radicatus hæc opinio reiiciatur, & nostra 137 Conclusio confirmetur, aduertendum est (vt suprà dixi) per duas vocationes non reddi subiectum duplex vel maioris virtutis, sed tantum reddi informatum duplici præsentia inter se distanti: sicut, si in hoc eodem loco haberet duas præsentias distinctas, indistantes tamen, non esset duplex subiectum, nec haberet duplicem virtutem magis, quam si vnicam haberet præsentiam. Ex quo infero manifestè, illum hominem non posse simul amare & odio habere idem obiectum, magis quam si vnicam haberet præsentiam, aut in vnicò loco duas vel tres; quia distantia aut multiplicatio præsentiarum non facit eos actus odij & amoris opponi minùs inter se, nec facit subiectum esse duplex, aut habere maiores vires. Et hinc patet solutio manifesta ad rationem in oppositum. Ad exemplum de diuersis durationibus facile responderetur, disparitatem in eo consistere, quod cum illæ diuersæ durationes non sint simul, sed vna post aliam, æquivalent duobus subiectis: vnde Petrus v. g. heri & hodie potest ferre pondus, quod simul non nisi duo homines ferre possunt. Et ratio à priori est, quia quando fertur vnum pondus vnâ existente duratione, propriè non fertur aliud, sed feretur, vel latum est, quæ est denominatio purè extrinseca in ordine ad tempus præsens. Illæ tamen duæ diuersæ vocationes cum sint simul, & aliunde nihil addant virtutem subiecto (nam incapacitas huius ad formas contrarias, vel defectus virtutis ad ferenda v. g. maiora pondera, est in ordine ad tempus idem, seu in ordine ad simul habendum eas formas oppositas) & hæc simultaneitas non tollatur per diuersas vocationes, inde fit, vt per 138 illas

illas non addantur nouæ vires subiecto, sicut etiam in contrariâ opinione non adduntur, quantumvis in hoc eodem spatio imaginario Petrus habeat plures vbicationes distinctas. Ad ultimâ probationem, desumptam ex eo, quod non sint contradictoria, *Petrus hic amare, & Romæ non*, facile respondetur, Petrum hic amare non verò Romæ, nihil esse aliud, quàm hic existere simul cum illo amore, Romæ autem non existere eius amorem, ad quod non requiritur maior virtus in Petro, sed præcisè ut Deus nolit ponere amorem in duobus locis, sicut ponit Petrum, quod de facto cernitur in animâ rationali existente in pede & in capite, cum tamen amor & cognitio in solo capite resideat. At odium & amor opponuntur per suas positivas entitates in ordine ad idem subiectum pro eodem tempore, ideoque non possunt esse simul cum illo etiam in diuersis locis; & maius est, Romæ odio habere quàm non amare: nam in odio haberi includitur non amare & aliquid amplius, scilicet odium, quod repugnat amori hic existenti. Vbi aduerte, contra aliquos, etiam si anima eadem Romæ non habeat cognitionem quam habet hic Pragæ, non propterea illam Romæ ignorare quod hic scit: cum enim illa sit eadem formalissimè anima quæ est etiam hic, inde euidenter fit, ut si hæc scit quæ hic sunt, etiam anima Romana eadem sciat, licet ibi non habeat cognitionem, sed hic. Quare si Romæ interrogaretur, quid sciat de illo obiecto, illa responderet, Hoc obiectum à me cognoscitur Pragæ; & ego illi ibi merito assentior. Vnde tandem sequitur, eos non posse eidem ibi dissentire, sicut nec ibi amare, & hic illud idem odio habere. Quæ etiam in ordine ad Deum locum eodem modo habent: non enim potest anima ea Romæ existens esse Deo grata, & ab illo amari, eadem autem simul & semel Pragæ odio haberi; haberet namque simul Deus idem omnino obiectum odio & amori, nam vbicationes animæ non terminant villo modo odium vel amorem Dei. Sicut ob eandem rationem non potest Deus de facto amare animam iusti quæ est in capite, ubi habet sibi vnitam gratiam, & eandem animam, non habentem in pede aut manu eam gratiam, odio habere vel non amare: cum vna sit formalissimè idem cum alterâ.

SECTIO X.

Quæ comitentur necessariò corpus, vbi cumque ponatur.

140 **PRIMA CONCLUSIO.** De potentia absolutâ non est necesse, ut vtrouique habeat omnia, aut aliqua accidentia, quæ habet in vno loco; potest enim carere omnibus Romæ, quæ habet Pragæ. Probatur, quia si ob aliquam causam id repugnet, maximè, quia sequeretur idem corpus habere & non habere ea accidentia; sed hoc non sequitur, ergo. Probo Minorem, quia ut dicatur *non habere illa*, requiritur ut nullibi ea habeat; sicut, ut dicatur absolutè anima non habere intellectionem, non sufficit illam non habere in pede, sed ulterius requiritur ut nullibi illam habeat, ergo non sequuntur illa duo contradictoria. Confirmatur, esse ea accidentia Romæ, & non esse Pragæ, non repugnat, nec contradictoriè, imò nec naturali-

ter, ergo neque habere illa Romæ & non Pragæ, sicut non repugnat Christi habere extensionem in cælo & non in Eucharistiâ, item animam habere intellectionem in cerebro & non in pede.

P. Vasquez contrarium opinans dicit, Materiali esse vnitam formæ, est aliquid independens à loco, ergo si alicubi est vnita, necessariò etiam de potentia absolutâ debet esse vbi que vnita. Nego consequentiam, quia illam vnionem absoluti à loco, sufficit ut vtrouique possit poni diuinitus; ut autem necessariò etiam diuinitus debeat poni, nihil efficit: quod patet in cognitione residente cum animâ in solo cerebro, non verò in pede, etiam si cognitio non sit alligata spatio imaginario. Item Verbum diuinum esse vnitum humanitati est aliquid absolutum à loco, & tamen non vbi cumque est Verbum, est humanitas illa vnita; ergo licet accidentia esse vnita animæ, sit aliquid absolutum à loco, non sequitur, vbi cumque est anima, ibi futura ea accidentia. Ratio à priori, quia (ut iam diximus) esse illam vnionem Romæ, non opponitur contradictoriè nec naturaliter cum hoc, quod est, non esse Pragæ, ut patet in ipsis vbicationibus; neque alligatio ad locum quidquam conducit ad hoc, quia non magis opponitur negatio vbicationis cum vbicatione, eò quod sit alligata loco, quàm si non esset, nec opponitur minus quàm negatio vnionis cum vnione; ergo sicut potest poni Romæ vna vbicatio cum Petro, & illa non poni Pragæ; ita etiam poterit qualibet alia forma vel substantialis vel accidentalis aut modalis poni Romæ cum Petro, & Petrus sine illâ Pragæ. Ratio à priori est, quia licet, animam esse vtrumque vnitam accidenti, sit independens à loco, eam tamen esse Romæ vnitam, non est independens, sed omnino dependens à loco; malè ergo ex independentiâ vnionis à loco ut absolutâ existat, infert P. Vasquez independentiam à loco, ut ea vnio sit Romæ vel Pragæ, quod nec aliud est, quàm si in sententiâ ipsius, aientis Angelum esse posse sine omni loco, diceret quis, *Angelus ut existat non pendet à loco, ergo neque ut existat hic, pendebit ab vbicatione hic*, quam consequentiam ipse merito negaret: & in omnium sententiâ, *homo, ut sit, non pendet ab hac vbicatione, ergo neque ut sit hic, pendet ab vbicatione hic*, est valdè mala consequentia.

Sed respondet Vasquez exemplo à nobis petito paulò antè ex Verbo diuino humanitati vnito, ita suam doctrinam hic debere intelligi, ut quando subiectum & forma adequatè sunt inter se vnita in loco, tunc vbi cumque est vnum, ibi necessariò debere esse & alterum, non verò, quando solùm inadèquatè sunt in loco; sicut humanitas Christi, quæ solùm est inadèquatè vnita Verbo, quapropter non esse necessariò, ut sit vbi cumque est Verbum. In hac solutione supponit Vasquez id de quo disputamus: quod ut intelligas, aduerte, esse aliquid adequatè in loco cum altero, idem esse formalissimè, ac esse in omnibus locis in quo est illud alterum, & non in pluribus. vnde dicere, *quæ sunt adequatè in loco, debent esse in isdem locis vnum atque alterum*, idem est ac dicere, quæ sunt in isdem locis, debent esse in isdem locis: quod quidem quia verissimum est, non audemus P. Vasquez negare. Sed de hoc disputamus, an quæ alicubi sunt vnita, necessariò vbi que debeant esse vnita, seu (quod idem est)